

„Er du oppe?“

Han svarede ikke. Den blotte Lyd af hendes Stemme fik ham til at gyse. — Hun anstrengte sig for at aabne Øjnene men havde ikke Magt dertil. Med et mat Forsøg paa at smile sov hun atter ind.

Han gjorde sig i Hast færdig til at komme bort. Lydløst vilde han forsvinde uden Afsked. Nede hos Portneren vilde han skrive en Billet blot med det eneste forklarende Ord: Neergaard.

Men da han havde faaet Overtøjet paa og stod ved Fodenden af Sengene for at liste sig bort, blev hans Blik endnu engang hængende ved den halvnøgne Skikkelse, som laa der i en uskøn Stilling lige paa Ryggen med begge Hænder under Nakken og det ene Knæ løftet. De smalle Skulderstropper, der skulde holde Linnedet oppe, var gleden ned, saa Brystets gullighvide Kød-masser laa ganske utildækkede. Udover Pudlen flød det mørke Haar i vild Uorden; Hovedet var nedadbøjet, Ansigtet blegt af Udmattelse.

Pers Hjerter bankede tungt. Hans Knæ sitrede. Han kunde ikke vriste Blikket bort fra dette Syn. Trods al Modbydelighed og Skræk følte han sig atter voldelig hendragen til disse store, hvide Fangarme, til dette svulmende Bryst, til disse halvaabne Læber, der endnu blussede af Favntagets Kys. Han næsten ræddedes for sig selv. Han, for hvem Modsigelserne og den indre Splid hidtil ikke havde eksisteret, og for hvem særlig Kvinden havde været et ganske ufarligt Stykke Legetøj, kom med eet til at skælve for de dunkle Magter, der driver deres Spil med Skæbner og Viljer som Stormen med Landevejens Støv. For første Gang følte han sig i Kamp med de Dæmoner, han ikke havde villet tro paa og overlegent havde smilet af. Dybt inde i hans Øre lød med Faderens myndige Stemme de halvglemte Ord om „Mørkets Magt“ og „Satans Snarer“ og fik ham til at blegne.

Men nu slog Fru Engelhardt sine store, brune Øjne op, vækket af hans vedholdende Stirren. Fortumlet af Søvnens strøg hun Haartjavserne bort fra Panden og rejste sig overende.

„Hvad? ... Er du paaklædt?“